

บทที่ ๑

บทนำ

๖๔-๗๕

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญต่อคนไทยมาก เพราะภาษาไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่คนไทยปัจจุบันได้รับตกทอดมาจากบรรพบุรุษ และยังเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นความเป็นชาติ เอกราชอีกด้วย ทราบใดที่คนไทยยังใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกันแล้ว ชาติไทยก็จะยังมั่นคงเป็นไทยอยู่ตลอดไป ทั้งนี้เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องแสดงชีวิตจิตใจของชาติ ชาติจะยืนยงคงอยู่และเจริญรุ่งเรืองได้ ก็ต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องประกอบส่วนหนึ่ง สนับสนุนกำลังทางอื่น เช่น กำลังทหาร กำลังทางเศรษฐกิจ และกำลังทางจิตใจ เป็นต้น^๑ ภาษาไทยจะยึดเหนี่ยวจิตใจของคนไทยเข้าด้วยกันให้เกิดความรู้สึกเป็นพวกพ้องเดียวกัน และมีความเข้าใจกัน ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีความสำคัญดังกล่าวแล้ว หลักสูตรการศึกษาจึงกำหนดให้มีการศึกษาภาษาไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา

การศึกษารายวิชาภาษาไทยโดยทั่วไปในปัจจุบัน แบ่งขอบเขตของการศึกษาอย่างกว้าง ๆ ได้สามด้านด้วยกัน คือ

1. ด้านระเบียบแบบแผนของภาษา และลักษณะของภาษา (หลักภาษา และภาษาศาสตร์)
2. ด้านวิธีการใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร (การใช้ภาษา)
3. ด้านผลงานที่เกิดจากการใช้ภาษาอย่างมีศิลปะ (วรรณคดี)

^๑ในราชบัณฑิตยสถาน, กรมหมื่น (พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร), วิทยาสารานุกรม (พิมพ์ครั้งที่ ๒ ; พระนคร, ๒๕๑๔), หน้า ๗๕๒.

การศึกษาภาษาไทยทั้งสามค่านี้นี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องและอาศัยซึ่งกันและกัน ความรู้เกี่ยวกับระเบียบแบบแผนของภาษา และลักษณะของภาษาจะเป็นพื้นฐานของการศึกษาวรรณคดีและการใช้ภาษา ความรู้ความเข้าใจเรื่องคำ ประวัติความเป็นมาของคำ การเรียงคำ ตลอดจนระดับของภาษา (ราชาศัพท์) จะทำให้เข้าใจความนึกคิดของมนุษย์ที่ปรากฏในวรรณคดีได้ดียิ่งขึ้น ส่วนการใช้ภาษานั้น ผู้ที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารติดต่อกันในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจเรื่องระเบียบแบบแผนของภาษา และลักษณะของภาษาประกอบการฝึกฝน² ถ้ายังมีความความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของภาษามากขึ้น และดีขึ้นเท่าใด ก็ย่อมใช้ภาษาเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นและใช้ได้ดีขึ้นเท่านั้น³ ด้วยเหตุที่ความรู้เกี่ยวกับระเบียบแบบแผนของภาษา และลักษณะของภาษา ซึ่งอาจจะเรียกว่า "หลักภาษา" เป็นความรู้พื้นฐานที่มีประโยชน์ต่อการศึกษารายวิชาภาษาไทยค่านอื่น "หลักภาษา" จึงเป็นเรื่องสำคัญและเป็นเรื่องที่จะต้องมีการเรียนการสอนและถ่ายทอดสืบต่อกันไป ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ⁴ ได้กล่าวไว้ว่า "การมีหลักภาษาไทยเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง หากขาดหลักภาษาไทยเสียแล้วก็เท่ากับขาด "บรรทัดฐาน" ของภาษาจะเป็นเหตุให้มีการใช้ภาษาอย่างบกพร่อง ผิดพลาดและไขว้เขว นานไปก็จะทำให้ภาษาเสื่อมสลายไปได้"

ความจำเป็นที่จะต้องมีการสอนหลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อให้เป็น "บรรทัดฐาน" ในการใช้ภาษานั้น ไม่ควรมีเฉพาะภาษาไทยเท่านั้น ภาษาอื่น ๆ ก็มีความจำเป็นเช่นกัน

² ประทีป วาทิกทินกร, การใช้ภาษา (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2514),

หน้า 1.

³ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "การใช้ภาษาศาสตร์ให้เป็นประโยชน์ในการสอนภาษาของผู้เรียน," ชุมนุมทางภาษาไทย (พระนคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2517), หน้า 35.

⁴ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, "การสอนหลักภาษาไทย," คู่มือครูวิชาภาษาไทย (พระนคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512), หน้า 5.

โรเบิร์ต ซี. พูลีย์⁵ (Robert C. Pooley) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องสอนไวยากรณ์อังกฤษไว้ว่า "หากไม่มีการสอนไวยากรณ์ (grammar) แล้ว (ผู้เรียน) จะไม่รู้ว่าการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนที่ถูกต้องเหมาะสมนั้นเป็นอย่างไร"

ดังกล่าว่าแล้วว่า "หลักภาษา" มีประโยชน์ในการใช้ภาษาและการศึกษาวรรณคดี ความมุ่งหมายในการสอน "หลักภาษา" จึงมุ่งไปในด้านการนำไปใช้ให้ถูกต้อง และให้รู้ลักษณะภาษา หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาทอนปลาย⁶ ได้กำหนดความมุ่งหมายของวิชาภาษาไทย ก. ในค่านนี้ไว้ ได้แก่

2. ให้สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์

3. ให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และความ

เพลิดเพลิน

4. ให้มีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยเพียงพอที่จะศึกษาต่อ หรือสำหรับศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้

และได้กล่าวไว้ท้ายรายการสอนหลักภาษาว่า "ควรมุ่งในการฝึกทักษะ เพื่อให้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องยิ่งกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์"

จากความมุ่งหมายที่หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาทอนปลายได้กำหนดไว้นั้น นักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาทอนปลายจึงควรจะมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบแบบแผนและลักษณะของภาษาไทยมากพอที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะได้มีการวิจัยว่า นักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาทอนปลายมีความรู้และความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ตามที่หลักสูตรได้ตั้งความมุ่งหมายไว้เพียงใด ซึ่งผลการวิจัยพอจะเป็นเครื่องชี้บอกสภาพการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาได้

⁵Robert C. Pooley, Teaching English Grammar (New York: Appleten-Century-Crafts, 1957), p. 103.

⁶กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2503 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2511), หน้า 5 - 6.

ผลการวิจัยเกี่ยวกับกำรเรียนการสอนภาษาไทยที่ได้มีผู้วิจัยไว้หลายเรื่อง แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียนวิชาหลักภาษาไทย เช่น การวิจัยของ จิตต์นิภา ภักดีชุมพล⁷ ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมกำรเรียนการสอนภาษาไทยของโรงเรียนสาธิต พบว่านักเรียนชอบเรียนวิชาหลักภาษาไทยน้อยที่สุด คือมีเพียงร้อยละ 5.07 เท่านั้น นอกจากนี้มีงานวิจัยของ พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง⁸ และ นลินี เกษรอังกูร⁹ ที่ได้ผลตรงกันว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ชอบเรียนวิชาหลักภาษาไทย เพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่เข้าใจยากและน่าเบื่อหน่าย การวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาหลักภาษาไทย เมื่อนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาหลักภาษาไทย นักเรียนก็ย่อมไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก ทำให้มีผลต่อการเรียนรู้ จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งที่จะทราบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งเป็นที่เข้าใจว่ามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อหลักภาษาไทยนั้นจะมีความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยในคำนี้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอยู่ในระดับใด

การเลือกนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 เป็นตัวอย่างประชากร ก็เนื่องมาจากหลักสูตรการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหลายแขนงวิชากำหนดให้นิสิตนักศึกษาเรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับ ในชั้นปีที่ 1 หรือในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 การศึกษาวิชาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาจำเป็นจะต้องอาศัยความรู้พื้นฐานจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษา ดังจะ

⁷จิตต์นิภา ภักดีชุมพล, "กิจกรรมกำรเรียนและการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

⁸พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง, "ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

⁹นลินี เกษรอังกูร, "การศึกษาเรื่องกำรเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2512" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

เห็นได้จากรายละเอียด (course description) ของวิชาภาษาไทยที่เป็นวิชาบังคับ
 ในชั้นปีที่ 1 ซึ่งนิสิตนักศึกษาจะต้องมีพื้นฐานมาก่อน เช่น วิชาไทย 102 โครงสร้าง
 ของภาษา¹⁰ ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
 วิโรฒ (ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน) มีรายละเอียดดังนี้

กำหนดความหมายของชื่อวิชาและขอบข่ายของวิชาโครงสร้าง
 ของภาษา ประวัติความเป็นมาของภาษาและอักษรไทยโดยสังเขป
 ลักษณะของภาษาไทยและความแตกต่างกับภาษาอื่น ความผิดเพี้ยน
 ของภาษาไทย ภาษาต่างประเทศที่เขามาปะปนในภาษาไทย เช่น
 ภาษาบาลี สันสกฤต เขมร ฯลฯ หลักการอ่านและเขียนคำใน
 ภาษาไทย เสียงและความหมายของคำ โครงสร้าง วิธีสร้างคำ
 และประโยค ทั้งในการพูดและการเขียนในการสื่อสารกันโดย
 ธรรมดาตลอดจนในวรรณคดี การใช้คำราชาศัพท์ หลักเกณฑ์การ
 เขียนคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทยให้ถูกต้อง วิธีปรับปรุงศัพท์
 ของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

รายละเอียดวิชา 130 ภาษาไทย 1¹¹ ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มีดังนี้

หลักการสื่อความหมายลำดับความคิดและการใช้วิจารณ์ใน
 การฟัง พูด อ่านและเขียน หลักเกณฑ์ของการเขียนและการพูด
 การใช้คำให้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ กำนึกและตระกูลภาษาไทย
 โดยย่อ ลักษณะและระเบียบของภาษาไทย คุณค่าและแนวคิดของ
 วรรณคดีไทย การปลูกฝังความชื่นชมในสังคมไทยจากการศึกษา
 วรรณคดีที่สำคัญบางเล่ม กำหนดหนังสืออ่านนอกเวลารอบแวกที่

¹⁰ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษรศาสตร์, แผนกวิชาภาษาไทย, (จักทิพย์),
 "หลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับอุดมศึกษา," เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่องการสอน
 ภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดขึ้นเมื่อวันที่
 10 - 12 กุมภาพันธ์ 2516 (อักษานา).

¹¹ คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
 เอกสารคณะครุศาสตร์ (ยังไม่เผยแพร่), 2517, (อักษานา).

สร้างสรรค์แนวคิดในคำปรัชญา ตรรกวิทยา สังคมวิทยา ฯลฯ
และเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาที่ดี ผิดทักษะตามเนื้อหาแต่ละ
ประเภท

จากรายละเอียดของวิชาที่ยกตัวอย่างข้างต้นนั้น จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาจะต้อง
มีพื้นฐานความรู้หลักภาษาไทยมากพอสมควร ดังนั้นหากผู้สอนในระดับอุดมศึกษาได้ทราบ
ความรู้พื้นฐานของนิสิตนักศึกษาว่าอยู่ในระดับใด มีข้อบกพร่องในคำใด ก็จะช่วยให้สามารถ
กำหนดแนวการสอน วิธีสอนและจัดสัดส่วนของเนื้อหาวิชาได้เหมาะสมยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้
สอนหลักภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยในระดับอุดมศึกษามาเป็นเวลา 2 ปี จึงมีความ
สนใจในเรื่องนี้

นอกจากนี้ ยังมีแรงบันดาลใจอีกประการหนึ่งที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะวิจัยเกี่ยวกับ
ความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก็คือ ปัญหาการสอนภาษาไทยแก่นิสิต
นักศึกษาที่เรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้ เนื่องจากนิสิตนักศึกษาที่
ศึกษาในสาขาวิชาหลายสาขา มีทั้งนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแผนก
วิทยาศาสตร์ และนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแผนกศิลปะ การเรียนใน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทำให้นิสิตทั้งสองกลุ่มนี้มีความถนัดและความสนใจแตกต่างกัน ทำ
ให้ผู้สอนประสบปัญหาในการสอน ผู้วิจัยได้เคยทราบว่า นิสิตนักศึกษาที่เรียนจบชั้นมัธยม
ศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์มีปัญหาในการเรียนภาษาไทย ปัญหาที่สำคัญ¹² เช่น

1. ความไม่ถนัด
2. ความไม่สนใจ
3. ความคิดที่เห็นว่าเป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่าย
4. พื้นฐานความรู้ไม่เพียงพอ

¹² สุนีย์ สินธุเคชะ, "การสอนภาษาและวรรณคดีไทยแก่นิสิตนักศึกษาที่มีได้เรียน
วิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก" รายงานการสัมมนาเรื่องการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดขึ้นเมื่อวันที่ 10-12 กุมภาพันธ์ 2516,
(พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2517), หน้า 35.

5. ความไม่เข้าใจบทเรียนที่มีมาแต่ระดับมัธยมศึกษา

6. ความคิดที่ได้รับจากมัธยมศึกษา อาจจะช่วยสาเหตุโลกก็ตาม ทำให้มี

ทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรจะมีการ เปรียบเทียบความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยคำที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา และความรู้เกี่ยวกับลักษณะภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแผนกศิลปะ และนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแผนกวิทยาศาสตร์ว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ อันจะเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมแก่นิสิตนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาระดับความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยในค่านการเขียน การใช้คำ ส่วนวน และในค่านการลำดับคำและลำดับความของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2517
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบ ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ และนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบ ม.ศ.5 แผนกวิทยาศาสตร์
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยในค่านการเขียน การใช้คำ ส่วนวน และในค่านการลำดับคำและลำดับความ
4. เพื่อศึกษาว่าเนื่อหาค่านใดที่นิสิตนักศึกษายังมีความรู้พื้นฐานไม่ดีพอ

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตนักศึกษาที่เรียนจบ ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ และนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบ ม.ศ. 5 แผนกวิทยาศาสตร์ มีความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยไม่แตกต่างกัน
2. ความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นตัวอย่างประชากร ในค่านการเขียน การใช้คำ ส่วนวน และในค่านการลำดับคำ และลำดับความ มีความสัมพันธ์กัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่นำมาวิจัยนี้ สุ่มตัวอย่างจากนิสิตนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ปี การศึกษา 2517 ของมหาวิทยาลัยในส่วนกลาง 4 แห่ง เท่านั้น
2. นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งกล่าว เป็นนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบ ม.ศ. 5 แผนก ศิลปะ และแผนกวิทยาศาสตร์
3. การวิจัยนี้ไม่คำนึงถึง เพศ อายุ รัศมีสติปัญญา และความสนใจ ของนิสิต นักศึกษา

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้อาจไม่ได้ผลสมบูรณ์เท่าที่ควร เนื่องจาก

1. ระยะเวลาที่ทดสอบนิสิตนักศึกษาเป็นระยะเวลาที่มหาวิทยาลัยเปิดเรียนแล้ว 1 $\frac{1}{2}$ เดือน นิสิตนักศึกษาอาจใช้ความรู้ที่ได้จากการศึกษาในมหาวิทยาลัยตอบแบบทดสอบ อาจทำให้ข้อมูลบางส่วนไม่ใช่ความรู้พื้นฐานที่แท้จริง
2. การวิจัยนี้ได้ใช้ตัวอย่างประชากรจำนวน 272 คน จากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง ซึ่งเมื่อเทียบกับจำนวนนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยทุกแห่งในส่วนกลางแล้ว ยังมีจำนวนน้อยไป อาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปบ้าง

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ผลของการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาในการ กำหนดเนื้อหา และปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาหลักภาษาไทย
2. ผลของการวิจัยจะทำให้ทราบระดับความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิต นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในด้านการเขียน การใช้คำ สำนวน และในด้านการลำดับคำและความ อันจะเป็นแนวทางในการวางแผนการสอนแก่ผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับที่สูงกว่ามัธยม ศึกษาตอนปลาย

3. ผลของการวิจัยเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาที่เรียน
จบชั้น ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ และแผนกวิทยาศาสตร์ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาไทยที่
ต้องสอนภาษาไทยแก่นิสิตนักศึกษาทั้งสองแผนก

4. แบบทดสอบความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือ
ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ อาจเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบความรู้วิชาหลัก
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาจเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัด
วิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้

ขอตกลง เบื้องต้น

ผู้วิจัยมีข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัย ดังนี้

1. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยนี้มีเนื้อหากว้าง ขวางพอที่จะทดสอบความรู้พื้นฐาน
หลักภาษาไทยในก้าน การเขียน การใช้คำ ส่วนวน และการลำดับคำและความของนิสิต
นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้
2. ตัวอย่างประชากรที่เลือกมาใช้ในการวิจัยนี้เป็นตัวแทนที่ดีพอ เชื่อถือได้
3. การทดสอบและการคุมสอบ เชื่อถือได้ เพราะผู้วิจัยดำเนินการด้วยตนเอง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักภาษาไทย หมายถึง ระเบียบแบบแผนของภาษาไทยที่มีไว้ เพื่อให้ใช้
ยึดถือเป็นหลักร่วมกันในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง¹³ ระเบียบแบบแผนดังกล่าวว่าด้วย
การใช้อักษร การเขียนอ่าน การใช้คำ ความหมายของคำ การเรียงคำ¹⁴

¹³ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

¹⁴ กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 4 ; พระนคร: รวมสาส์น, 2515),

2. ความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทย หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักภาษาไทย ในด้านการเขียน การใช้คำ สำนวน และการลำดับคำและความ ที่นิสิตนักศึกษามีอยู่หรือเคยศึกษามาก่อนในระดับมัธยมศึกษา โดยสามารถตอบแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ถูกต้อง

3. นิสิตนักศึกษา หมายถึง นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2517 ทั้งนี้ ไม่นับนิสิตนักศึกษารุ่นที่ 1 ที่เรียนซ้ำชั้น และนิสิตนักศึกษาที่เคยศึกษาในระดับอุดมศึกษา ในสถาบันการศึกษาแห่งอื่นมาก่อน

4. แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบความรู้หลักภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ซึ่งมีอยู่ 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบความรู้หลักภาษาไทย ด้านการเขียน การใช้คำ และสำนวน

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบความรู้หลักภาษาไทย ด้านการลำดับคำและความ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย